Disse akter mister ikke deres forordningskarakter, fordi det er muligt at afgøre, hvor mange eller endog hvilke retssubjekter, de på et givet tidspunkt skal gælde for, når det dog er utvivlsomt, at de finder anvendelse på grundlag af en i dem fastlagt objektiv retlig eller faktisk situation, der hænger sammen med deres formål.

3. Sondringen mellem en forordning og en beslutning kan kun gennemføres på grundlag af selve retsaktens beskaffenhed og de retsvirkninger, den har, og ikke på grundlag af de nærmere regler for dens udstedelse. De forskellige interesserede parters deltagelse i de enkelte led i den procedure, hvorefter en forordning vedtages, giver herefter ikke grundlag for det synspunkt, at der i virkeligheden er tale om individuelle forvaltningsakter, der kan anfægtes af private i medfør af traktatens artikel 173, stk. 2.

I sag 307/81

ALUSUISSE ITALIA SPA, via Vittor Pisani 31, Milano, ved advokaterne Giuseppe Celona og Gian Carlo Gabardini, og med valgt adresse hos advokat Georges Margue, 20, rue Philippe-II,

sagsøger,

mod

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Franco Giuffrida, konsulent i Rådets juridiske tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos H. J. Pabbruwe, direktør i Den europæiske Investeringsbanks juridiske tjeneste, 100, boulevard Konrad-Adenauer, Kirchberg,

og

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved de juridiske konsulenter Peter Gilsdorf og Antonio Marchini-Camia, og med valgt adresse hos Oreste Montalto fra Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgte,

indtil videre vedrørende spørgsmålet om antagelse til behandling i realiteten af en sag anlagt i henhold til EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, med påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 1411/81 af 25. maj 1981 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på orthoxylen (o-xylen) med oprindelse i Puerto Rico og Amerikas Forenede Stater (EFT L 141,

s. 29) og af Rådets forordning nr. 2761/81 af 22. september 1981 om indførelse af en endelig antidumpingtold på o-xylen (orthoxylen) med oprindelse i Puerto Rico og Amerikas Forenede Stater (EFT L 270, s. 1),

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden A. Touffait, dommerne Mackenzie Stuart og U. Everling,

generaladvokat: S. Rozès
justitssekretær: M. Dauses, referendar

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder i sagen, retsforhandlingernes forløb og de indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes som følger:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

1. Sagsøgeren, selskabet Alusuisse Italia SpA, der har hjemsted i Milano, producerer ftalsyreanhydrid til fremstilling af ftalsyreholdige blødgøringsmidler og harpiks. Den vigtigste råvare i denne produktion er orthoxylol (orthoxylen), som Alusuisse indfører som uafhængig importør, dvs. uden at være tilsluttet en producent- eller eksportvirksomhed, bl.a. fra De forenede Stater og Puerto Rico.

2. Kommissionen vedtog den 25. maj 1981 forordning nr. 1411/81 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på orthoxylen (o-xylen) med oprindelse i Puerto Rico og Amerikas Forenede Stater (EFT L 141, s. 29). Bestemmelserne i denne forordning, der trådte i kraft den 27. maj 1981, hvor den blev offentliggjort i EFT, skulle ifølge forordningens artikel 2, stk. 2, finde anvendelse »i fire måneder, eller indtil Rådet vedtager endelige foranstaltninger«.

Den 22. september 1981 vedtog Rådet forordning nr. 2761/81 om indførelse af en endelig antidumpingtold på o-xylen (orthoxylen) med oprindelse i Puerto Rico og Amerikas Forenede Stater (EFT L 270, s. 1). Denne forordning trådte i kraft den 25. september 1981, på hvilken dato den blev offentliggjort i EFT.

Ved de to nævnte forordninger, der blev udstedt under henvisning til Rådets forordning nr. 3017/79 af 20. december 1979 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlem af Det europæiske økonomiske Fællesskab (EFT L 339, s. 1), blev der indført en henholdsvis midlertidig og endelig antidumpingtold på orthoxylen, der henhører under pos. ex 29.01 D I i den fælles toldtarif, svarende til Nimexe-nr. 29.01-65, med oprindelse i Puerto Rico og De forenede Stater, idet der dog gjordes undtagelse for orthoxylen eksporteret af en række virksomheder angivet med navns nævnelse. Toldsatsen blev i begge forordninger fastsat til 14,47 % af toldværdien, bortset fra eksport foretaget af forskellige selskaber, der også blev nævnt ved navn, og for hvilke der blev fastsat en lavere sats. I Rådets forordning nr. 2761/81 bestemmes endvidere i hvilket omfang de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af den midlertidige antidumpingtold i overensstemmelse med Kommissionens forordning nr. 1411/81, opkræves endeligt.

3. Ved stævning indgivet til Domstolens justitskontor den 3. december 1981 har sagsøgeren i medfør af traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt nærværende sag med påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 1411/81 og Rådets forordning nr. 2761/81.

Domstolen har på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten ved kendelse af 9. juni 1982 i medfør af artikel 95 i procesreglementet besluttet at henvise nærværende sag til tredje afdeling, og at indlede den mundtlige forhandling vedrørende formaliteten uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Rådet har nedlagt følgende påstande

— sagen afvises,

— sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande

— hele sagen afvises,

— sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Sagsøgeren har derimod nedlagt følgende påstande

— principalt forkastelse af afvisningspåstandene,

— subsidiært behandling af formalitet og realitet under ét,

— spørgsmålet om sagens omkostninger afgøres i forbindelse med behandlingen af sagens realitet, og de sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter vedrørende formaliteten

1. Rådet har gjort gældende, at sagen skal afvises, for så vidt som der er nedlagt påstand om annullation af forordning nr. 2761/81.

Ifølge Domstolens faste praksis skal de tre nedenfor nævnte betingelser være opfyldt, såfremt et retssubjekt, der ikke er en medlemsstat eller en af Fællesskabets institutioner i medfør af traktatens artikel 173, stk. 2, skal kunne anfægte en forordning: den pågældende skal godtgøre, at retsakten, skønt udfærdiget i form af en forordning, i virkeligheden for hans vedkommende udgør en beslutning; at retsakten berører ham umiddelbart, og at retsakten berører ham individuelt. Den første og den sidste af disse betingeler er ikke opfyldt i et tilfælde, hvor der er tale om en uafhængig importør som sagsøgeren.

For så vidt angår den førstnævnte betingelse kan det fastslås, at forordning nr. 2761/81 i det hele er beskaffen som en sædvanlig forordning. Den gælder generelt og skal anvendes for alle retsundergivne på objektive retlige og faktiske forhold, nemlig på samtlige indførsler til medlemsstaternes område af produkter, for hvilke der ved forordningen indføres en antidumpingtold.

Med indførelsen af en antidumpingtold foreligger der en almengyldig regel, når denne får betydning for anvendelsen af den fælles toldtarif, der selv er en almengyldig retsakt. Dette er grunden til, at Rådet i artikel 13, stk. 1, i grundforordningen nr. 3017/79, har bestemt, at indførelsen af en sådan told obligatorisk skal ske ved en forordning. Den omstændighed, at den omhandlede retsakt indeholder forskellige angivelser såsom det omhandlede produkt eller navnet på leverandøren, bevirker ikke, at retsaktens almindelige rækkevidde og forordningskarakter udviskes.

Rådet har herefter gennemgået Domstolens praksis vedrørende spørgsmålet, om der foreligger en forordning eller en beslutning, og har herved bl.a. omtalt Domstolens domme af 17. juni 1980 (Calpak, forenede sager 789 og 790/79, Sml. s. 1949) og af 26. februar 1981 (Giuffrida, sag 64/80, Sml. s. 693). Rådet har på baggrund af denne praksis gjort gældende, at den anfægtede retsakt ikke blot formelt, men også efter sin beskaffenhed er en forordning, hvilket beror på tre forhold. Denne retsakt finder for det første anvendelse på samtlige erhvervsdrivende, der indfører orthoxylen med oprindelse i Puerto Rico og De forenede Stater, dvs. på en almindelig, abstrakt og endog ubestemt og ubestemmelig gruppe af erhvervsdrivende. For det andet er den foranstaltning, der er blevet indført, ikke møntet på en bestemt person eller på et antal tilfælde, der kan fastlægges nærmere. For det tredje sker anvendelsen af antidumpingtolden på grundlag af en objektiv situation, der er blevet afgrænset i forhold til det mål, der forfølges med den omhandlede forordning, som er at udstede handelspolitiske regler til beskyttelse af Fællesskabets industri mod indførsler af varer fra tredjelande, der sker til dumpingpriser.

Rådet har vedrørende den tredje betingelse, om at borgeren skal være individuelt berørt, gjort gældende, at dette ifølge Domstolens praksis og navnlig dom af 16. marts 1978 (Unicme, sag 123/77, Sml. s. 845) kun kan antages at være tilfældet, såfremt sagsøgeren beviser, at den anfægtede retsakt berører ham i kraft af hans egne karakteristika eller i kraft af en faktisk situation, der er karakteristisk for ham i sammenligning med alle andre. Men det eneste karakteristikon det, sagsøgende selskab kan henvise til, går ud på at det tilhører gruppen af orthoxylenimportører.

Rådet har sluttelig anført, at sagsøgeren udelukkende berøres af forordning nr. 2761/81 i kraft af tilhørsforholdet til en gruppe, der er blevet objektivt afgrænset

ved bestemte foranstaltninger, der skal anvendes på det produkt, sagsøgeren indfører, altså i egenskab af orthoxylen-importør. Virksomhed som sådan kan udøves af hvem som helst og kan således ikke karakterisere det sagsøgende selskab til forskel fra alle andre.

2. *Kommissionen* har påstået sagen afvist af følgende grunde:

Sagen skal for så vidt angår forordning nr. 1411/81 afvises som for sent anlagt. Nævnte forordning blev jo offentliggjort i EFT den 27. maj 1981 og trådte i kraft samme dato. Ifølge traktatens artikel 173, stk. 3, i forbindelse med procesreglementets artikel 81, stk. 1, skal sag anlægges senest to måneder efter den femte dag fra offentliggørelsen, hvortil skal lægges en afstandstid på 10 dage for Italien, hvorfor sag i det foreliggende tilfælde skulle have været anlagt senest den 21. august 1981.

Det sagsøgende selskab har anført, at den omstændighed, at forordning nr. 1411/81 har nær sammenhæng med forordning nr. 2761/81, indebærer, at det ved anfægtelsen af sidstnævnte forordning også kan gøres gældende, at førstnævnte forordning er ulovlig. Det må imidlertid anføres, at der ikke af denne tankegang — hvis man ellers anerkender den — følger, at sagen kan antages til realitetsbehandling i henhold til artikel 173, hvilket klart fremgår af traktatens artikel 184. Man må i øvrigt spørge, hvilken interesse det sagsøgende selskab kan have i at anfægte Kommissionens forordning, når den midlertidige antidumpingtold, der er blevet indført herved, skal tilbagebetales, såfremt selskabet får medhold i sin påstand over for Rådet.

Kommissionen har i det omfang, sagen vedrørende forordning nr. 2761/81 også er anlagt mod den, anført, at den ikke står som »passivt legitimeret«, idet der er tale om en rådsforordning, og idet det således er Rådet, der står som endeligt ansvarlig for indførelsen af en endelig antidumpingtold. Heraf følger, at det kun er Rådets akt, der kan afføde retsvirkninger over for private, og at de eventuelle ulovlige forhold, Kommissionen måtte have gjort sig skyldig i under den procedure, der har ført til Rådets forordning, herunder dens fremlæggelse af forslag eller de af den gennemførte undersøgelser, ikke udgør retsakter, der kan anfægtes i medfør af artikel 173.

Under alle omstændigheder skal sagen for så vidt angår forordning nr. 2761/81 afvises, idet de i artikel 173, stk. 2, i traktaten opstillede betingelser ikke er opfyldt. Sagsøgeren må betegnes som uafhængig importør og er derfor ikke individuelt berørt af nævnte forordning. Kommissionen har i så henseende tilsluttet sig det af Rådet anførte.

Kommissionen har tilføjet, at en retsakt ved hvilken der indføres en antidumpingtold kan være »blandingspræget«, for så vidt som den kan have karakter af en forordning i forholdet til de uafhængige importører og karakter af beslutning over for de producenter (eksportører), der bliver umiddelbart og individuelt berørt.

Kommissionen har afslutningsvis fremhævet, at uafhængige importører som det sagsøgende selskab ikke mangler retsbeskyttelse, eftersom de kan anfægte pålæggelsen af antidumpingtolden i konkrete tilfælde ved de nationale retter

og herved eventuelt gøre gældende, at fællesskabsforordningen er ulovlig, hvorefter det er muligt at anmode Domstolen om en afgørelse i medfør af traktatens artikel 177.

3. Selskabet *Alusuisse Italia* SpA har fremført følgende argumenter til støtte for realitetsbehandling af sagen:

De anfægtede forordninger berører det umiddelbart og individuelt. Dette kan følge af selve de principper, der ligger til grund for antidumpingreglerne og navnlig for den procedure, hvori sådanne regler udstedes. Antidumpingforordningerne udgør i realiteten beslutninger, der i økonomisk henseende inddrager tre parter, nemlig den kritiserede producent, den begunstigede bruger og den krænkede konkurrerende producent. Der er i antidumpingproceduren taget højde herfor, dels således at undersøgelser normalt indledes efter begæring fra de berørte parter og dels således, at procedurer afvikles under deltagelse ikke blot af klagerne og repræsentanter for eksportlandene, men også af de importører, der efter de oplysninger, Kommissionen sidder inde med, er berørt. Dette kommer navnlig til udtryk i artikel 7 i forordning nr. 3017/79, hvori der i den forbindelse tales om »interesserede parter« og om »umiddelbart berørte parter«.

Heraf følger, at antidumpingreglerne ikke er almengyldige retsakter rettet til en ubestemt personkreds, men akter, der for de parter, der er forpligtet til at deltage i proceduren, i enhver henseende fremtræder som forvaltningsakter. Man må herved være opmærksom på, at en abstrakt og generel regulering vedrørende en bestemt sektor eller en bestemt gruppe retsundergivne udtrykkeligt eller uudsagt kan hidføre en særlig situation, der bebyrder et enkelt retsubjekt. I så fald er reguleringen, selv om den fortsat er beskaffen som en forordning, for visse deles eller faktiske forholds vedkommende at ligestille med en beslutning til den private, hvis forhold den umiddelbart og individuelt berører. Dette resultat fremgår af Domstolens praksis, bl.a. af dom af 13. maj 1971 (International Fruit Company, forenede sager 41-44/70, Sml. 1971, s. 83). Ved denne dom er der blevet udformet et begreb »den lukkede gruppe«, idet det deri anerkendes, at en forordningsbestemmelse, der anvendes på en gruppe som den omhandlede, »ikke er en almengyldig bestemmelse efter traktatens artikel 189, stk. 2, men derimod må betragtes som en samlig individuelle beslutninger ... udstedt i form af en forordning«.

Alusuisse har i forbindelse hermed fremhævet, at det er en af de allerstørste importører i Fællesskabet af orthoxylol, som det navnlig indkøber i De forenede Stater. Selskbet har altså stilling som en notorisk berørt importør, og det så meget mere, som disse indførsler er af afgørende betydning for dets vigtigste produktion.

For så vidt angår overskridelsen af fristen for anfægtelse af forordning nr. 1411/81 har Alusuisse gjort gældende, at en retsakt, der ikke afslutter en procedure i medfør at et anerkendt forvaltningsretligt princip, der også har gyldighed på Fællesskabets retsorden, skal anfægtes sammen med den endelige retsakt, medmindre den umiddelbart krænker beskyttede interesser. I det foreliggende

tilfælde opsluger Rådets forordning om indførelse af den endelige told Kommissionens midlertidige foranstaltning, og de mangler, hvormed sidstnævnte eventuelt er behæftet, må gøres gældende under sagen mod den endelige retsakt.

III — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 19. juli 1982 er der afgivet mundtlige indlæg af selskabet Alusuisse Italia SpA, ved advokaterne Giuseppe Celona og Gian Carlo Gabardini, af Rådet for De europæiske Fælleskaber, ved konsulent Franco Giuffrida, og af Kommissionen for De europæiske Fælleskaber, ved juridisk konsulent Antonio Marchini-Camia.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 16. september 1982.

Præmisser

1 Ved stævning indgivet til Domstolens justitskontor den 3. december 1981 har selskabet Alusuisse Italia SpA, Milano, i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 1411/81 af 25. maj 1981 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på orthoxylen (o-xylen) med oprindelse i Puerto Rico og Amerikas Forenede Stater (EFT L 141, s. 29) samt af Rådets forordning nr. 2761/81 af 22. september 1981 om indførelse af en endelig antidumpingtold på o-xylen (orthoxylen) med oprindelse i Puerto Rico og Amerikas Forenede Stater (EFT L 270, s. 1).

2 Ved disse forordninger indførtes der henholdsvis midlertidigt og endeligt en antidumpingtold på orthoxylen henhørende under pos. 29.01 D I i den fælles toldtarif, svarende til Nimexe-nr. 29.01-65, med oprindelse i de to nævnte lande, dog med undtagelse af orthoxylen, der eksporteres af en række virksomheder, der er angivet med navns nævnelse. I Kommissionens forordning, der skulle finde anvendelse i fire måneder, bestemmes det, at nævnte vares overgang til fri omsætning i Fællesskabet er betinget af sikkerhedsstillelse svarende til det midlertidige toldbeløb. I Rådets forordning bestemmes det dernæst bl.a., i hvilket omfang de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af den midlertidige antidumpingtold, opkræves endeligt.

3 Det sagsøgende selskab producerer ftalsyreanhydrid, der bruges til fremstilling af ftalsyreholdige blødgøringsmidler og harpikser. Den vigtigste råvare i denne produktion er orthoxylol (orthoxylen), som selskabet som uafhængig importør, dvs. uden tilknytning til en producent- eller eksportvirksomhed, importerer bl.a. fra De forenede Stater og Puerto Rico.

4 Rådet og Kommissionen har i medfør af artikel 91, stk. 1, i procesreglementet, nedlagt påstand om afvisning af sagen, og Domstolen har derfor besluttet at tage stilling til formaliteten før en eventuel realitetsbehandling af sagen.

5 Rådet har til støtte for sin afvisningspåstand gjort gældende, at forordning nr. 2761/81 er en almengyldig forordning, der ikke individuelt berører det sagsøgende selskab, der ifølge traktatens artikel 173, stk. 2, ikke har ret til at påstå en forordning annulleret. Kommissionen har til støtte for sin afvisningspåstand for så vidt angår kravet om annullation af forordning nr. 1411/81 gjort gældende, at fristen ifølge artikel 173, stk. 3, er overskredet, og har i øvrigt tilsluttet sig Rådets argumentation vedrørende den del af søgsmålet, der retter sig mod Rådets forordning.

6 Det står fast, at formålet med Kommissionens forordning nr. 1411/81 og Rådets forordning nr. 2761/81 i alt væsentligt er det samme, idet der ved de to retsakter indføres en antidumpingtold på samme vare med oprindelse i den samme tredjelande. Såfremt den del af søgsmålet, der er rettet mod Rådets endelige retsakt i kraft af dennes normative karakter i forhold til det sagsøgende selskab, skal afvises, må resultatet for så vidt angår Kommissionens midlertidige retsakt derfor blive det samme. Det skal derfor undersøges, om nærværende annullationssøgsmål vedrørende begge forordninger ifølge traktatens artikel 173, stk. 2, kan antages til behandling i realiteten.

7 Ifølge traktatens artikel 173, stk. 2, kan et af private anlagt annullationssøgsmål kun antages til behandling i realiteten, såfremt den anfægtede retsakt, selv om den er udfærdiget i form af en forordning, dog reelt er en beslutning, der berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt. Denne bestemmelse har navnlig til formål at undgå, at Fællesskabets institutioner ved blot at anvende forordningsformen får mulighed for at afskære en privatper-

sons sagsanlæg i anledning af en beslutning, der berører ham umiddelbart og individuelt, og således at tydeliggøre, at den valgte form ikke kan ændre en retsakts beskaffenhed.

8 En privatpersons søgsmål skal imidlertid afvises, såfremt det er rettet mod en almengyldig forordning, jfr. traktatens artikel 189, stk. 2, idet afgørelsen om, hvorvidt der foreligger en forordning eller en beslutning ifølge Domstolens faste praksis skal bero på, om den omhandlede retsakt er almengyldig eller ej. Der skal derfor tages stilling til de anfægtede akters beskaffenhed og navnlig de retsvirkninger, de er tænkt at skulle have eller faktisk har.

9 Der må herved lægges vægt på, at de omtvistede forordningers formål er indførelsen af en antidumpingtold på samtlige indførsler af orthoxylen med oprindelse i Amerikas Forenede Stater og Puerto Rico, dog med visse undtagelser for varer eksporteret af virksomheder, der er angivet med navns nævnelse. Reglerne fremtræder derfor over for de uafhængige importører, der i modsætning til eksportørerne ikke udtrykkeligt er nævnt i forordningerne, som almengyldige akter, jfr. traktatens artikel 189, stk. 2, idet de finder anvendelse på objektivt afgrænsede forhold og har retsvirkninger over for generelt og abstrakt afgrænsede personkredse.

10 Det sagsøgende selskab har i sammenhæng hermed gjort gældende, at de anfægtede retsakter, selv om de er udfærdiget i form af forordninger, dog faktisk er beslutninger, der er rettet til selskabet, idet importørerne af orthoxylen, der samtidig er brugere af dette råstof, udgør en lukket gruppe af et begrænset antal erhvervsdrivende, hvis identitet var bekendt, da forordningerne blev vedtaget.

11 Denne argumentation må forkastes. En retsakt mister, som Domstolen tidligere har fastslået, ikke sin forordningskarakter, fordi det er muligt at afgøre, hvor mange eller endog hvilke retssubjekter, akten på et givet tidspunkt skal gælde for, når det dog er utvivlsomt, at den finder anvendelse på grundlag af en ved retsakten fastlagt objektiv retlig eller faktisk situation, der hænger

sammen med aktens formål. Med de uafhængige importører af orthoxylen forholder det sig som anført. Pålæggelsen af antidumpingtold i henhold til forordningerne sker for disse importørers vedkommende ved indførsler fra de omhandlede lande udelukkende i kraft af deres objektive status som importører af den omhandlede vare. Forordningerne er derfor i forhold til dem almengyldige akter, jfr. traktatens artikel 189, stk. 2, og ikke beslutninger, der berører dem umiddelbart og individuelt.

12 Det sagsøgende selskab har desuden til støtte for sagens antagelse til behandling i realiteten gjort gældende, at de særlige forhold i forbindelse med den procedure, der fører til, at antidumpingforordninger vedtages, herunder de forskellige interesserede parters deltagelse i de enkelte led i proceduren, giver grundlag for det synspunkt, at der i det foreliggende tilfælde er tale om individuelle forvaltningsakter, der kan anfægtes af private i medfør af traktatens artikel 173, stk. 2.

13 Heller ikke denne argumentation kan anerkendes, idet sondringen mellem en forordning og en beslutning kun kan gennemføres på grundlag af selve retsaktens beskaffenhed og de retsvirkninger, den har, men ikke på grundlag af de nærmere regler for dens udstedelse. Denne løsning stemmer i øvrigt overens med det ved fællesskabsretten indførte retsmiddelsystem, idet importørerne ved de nationale domstole kan anfægte de individuelle akter, der udstedes af de nationale myndigheder til gennemførelse af Fællesskabets forordninger.

14 Af samtlige de anførte grunde skal det således fastslås, at de anfægtede retsakter er forordninger og ikke beslutninger, jfr. artikel 173, stk. 2, i traktaten, og sagen skal derfor afvises.

Sagens omkostninger

Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, bliver den part, der taber sagen, dømt til at afholde sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Det sagsøgende selskab har tabt sagen og skal derfor afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

1. Sagen afvises.

2. Sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Touffait Mackenzie Stuart Everling

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 6. oktober 1982.

P. Heim
Justitssekretær

A. Touffait
Formand for tredje afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS FREMSAT DEN 16. SEPTEMBER 1982 [1]

Høje Domstol.

Selskabet Alusuisse Italia SpA har her ved Domstolen i henhold til EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 1411/81 af 23. maj 1981 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på orthoxylen (o-xylen) med oprindelse i Puerto Rico og Amerikas Forenede Stater og af Rådets forordning nr. 2761/81 af 22. september 1981 om indførelse af en endelig antidumpingtold på samme vare.

I — De faktiske omstændigheder i sagen er følgende:

a) Det sagsøgende selskab producerer på en fabrik i nærheden af Scanzorosciate (Bergamo), ftalsyreanhydrid, der er en råvare til fremstilling af ptalsyre-

1 — Oversat fra fransk.